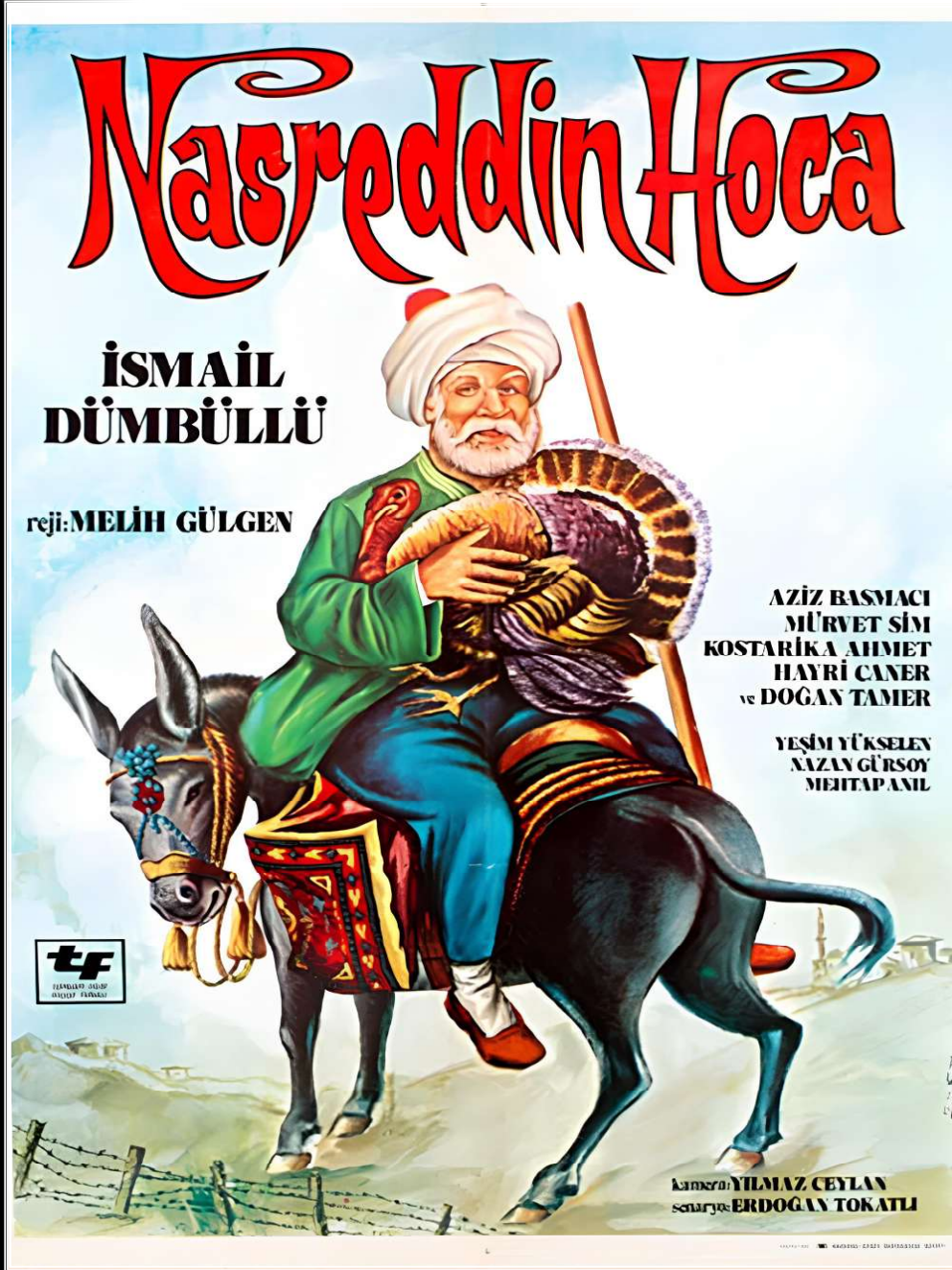

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Erzurumlu İbrahim Hakkı ◆ Tayyib Atmaca ◆ Mehmet Gözükara
- ◆ Tacettin Şimşek ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım
- ◆ Halil Manuş ◆ Murat Canbolat ◆ Ali Parlak ◆ Aslan Aşarbey
- ◆ Mehmet Pektaş ◆ Mehmet Mazlumî ◆ Fecri Sadıkoğlu ◆ Hacı Musa Tuncer
- ◆ Hızır İrfan Önder (Sükûtî) ◆ Salih Kozan ◆ Fikret Görgün

95 Sayı 21 Ocak 2026

İnek Şaban Yeniden

◆ Mehmet Pektaş

Maç günü gelip çatmış, tribünler saatler öncesinden tıklım tıklım dolmuştu. Kara Mithat, kulüp yöneticileriyle birlikte locadaki yerini almıştı. Sigarasını dudaklarının arasına kıştırıp stadın coşku dolu atmosferine baktı. Keyfine diyecek yoktu. Ceplerini yoklayıp çakmak ararken Kulüp Başkanı yanına geldi. Başkan, kendi çakmağıyla Kara Mithat'ın sigarasını ateşledikten sonra çekinerek sordu:

“Şey abicim, damadınız Kaleci Bülent'i ayarladınız değil mi? Mutlaka maçta gol yemesi lazım. Bahisler ona göre oynandı. Yoksa mahvoluruz.”

Kara Mithat, sigarasından bir fırt çekti, dumanı havaya savurdu:

“Sen merak etme abicim, o kadar! Her şey hazır. Yalnız bu iş biraz masraflı oldu. Sen avans olarak bir ödeme ayarla bakalım.”

Başkan itiraz edecek oldu:

“Ama abicim, daha geçen gün...”

Kara Mithat kestirip attı:

“Ayarla dedim, o kadar!”

Başkan gönüllü gönülsüz çek defterini çıkardı. Kara Mithat,

“Çek işi biraz riskli olmaya başladı. Başımızı belaya sokmayalım durup dururken.”

Başkan başını kaldırdı:

“Nasil emredersen öyle yapalım abi.” dedi.

Kara Mithat gülümseyerek telefonu gösterdi:

“Kripto cüzdana salla, dijital olaraktan o kadar!”

Başkan telefonunu çıkardı, sesi titreyerek sordu:

“Ne kadar?”

Kara Mithat, telefonundan QR kodunu gösterdi.

“Üç milyon kadar.”

Tam bu sırada Kara Mithat'ın has adamı Manda paldır içeri küldür daldı. Kara Mithat, bu patavatsız girişten rahatsız olmuştu:

“N'oluyor lan manda oğlu manda! Dingo'nun ahırını mı burası, o kadar!”

Manda nefes nefeseydi:

“Abi, sorma başımıza geleni. Bülent yok.” dedi.

“Ne demek yok ulan!” diye gürlendi Kara Mithat.

“Basbayağı yok işte abi. Takım otobüsüne binmiş. Kendi arabasıyla gelir sanmışlar ama gelmemiş. Telefonu da kapalı.”

“Bizim Zeliha'yı aradınız mı?”

“Aradık abi. Zeliha yenge de kuduruyor, dün gece eve gelmemiş Bülent.”

Kara Mithat hışımla locadan çıkıp soyunma odasına indi. Tüm futbolcular içerideydi. Yalnız Bülent yoktu. Kara Mithat, Manda'ya döndü:

“O Bülent hergelesini iğne deliğinde olsa bulup buraya getireceksiniz. İcabında o biçim, o kadar!”

Manda, patronunun emrini yerine getirmek üze-

re adamları peşine takıp hemen stattan ayrılırken Kara Mithat da locaya çıktı. Bir taraftan volta atıyor bir taraftan da Bülent'e saydırıyordu:

“Ulan ben senin kemiklerini çıtır çıtır kırmaz mıyım? Seni dörde bölüp stadın dört yanına korner direği yerine dikmez miyim ha? Ah ulan ah!”

Locadaki kulüp yöneticileri, seslerini çıkarmadan bekliyorlardı. Biraz sonra Kara Mithat'ın telefonu çaldı. Arayan Manda'ydı. Kara Mithat sesi hoparlöre verdi:

“Abi bu Bülent, ünlü işadamı Kerem Altunoğlu'nun villasında sızıp kalmış. İçeriye görme abi, ünlüler karması sanki. Şarkıcılar, oyuncular, fenomenler, eski teknik direktörler, iş adamları... Bir sen yoksun abi.”

“Kısa kes Manda! Kulağından tutup getirin şu Bülent'i.”

“Yasaklı madde kullanmışlar abi. Ne yaptıysak uyandıramıyoruz.”

Kara Mithat öfkeyle telefonu kapattı. Başkan'ın sesi ağlamaklıydı:

“Ne yapacağız şimdi? Gitti milyonlar.”

Kara Mithat bir an duraksadı:

“Yahu ne düşünüp duruyoruz? Şaban ne güne duruyor?” dedi.

Başkan,

“Abi, kaleye karpuzcuyu mu geçireceğiz yine?” diye sordu.

Kara Mithat,

“Ulan nasıl olsa gol yiyecek, ha Bülent yemiş ha Şaban o kadar!”

Başka çare kalmadığını gören yöneticiler, bu öneriyi kabul etmek zorunda kaldılar. Kara Mithat, hemen Manda'yı arayıp emrini verdi:

“Şu bizim İnek Şaban'ı bulun getirin o kadar!”

Ayşe ile evlenen Şaban mahalle arasında küçük bir karpuzcu açmış, mütevazı bir hayat sürüyordu. Kara Mithat'ın adamları gelince tezgâhı bırakmak istemedi. Adamlarla, Şaban arasında itiş kakış başladı. Hatta Şaban tezgâhtan kapıldığı bir karpuzu Manda'nın kafasına indirdi. Karpuz kabuğunun bir parçası takke gibi Manda'nın kafasında kaldı. Sonunda Şaban'ı yaka paça tutup arabaya attılar.

Kara Mithat, Şaban'ı stadın girişinde karşılayıp boynuna sarıldı:

“Aslanım, maşallah! Dur seni bir öpeyim. Haydi hemen hazırlan. Çıkar şu üstündeki önlüğü falan. Maça çıkıyorsun o kadar!”

Şaban öfkeliydi:

“Ne maçı kardeşim? Yine Bülent hıyarıyla mı karıştırdınız beni? Ben Şaban'ım... Şaban! Şaban! Bak ne güzel isim: Şaban!”

Kara Mithat,

“Tabii oğlum, sen Şaban’sın.”

Şaban:

“E o zaman ne diye getirdiniz lan beni buraya? Bırakın da karpuzlarımızın başına gideyim oğlum. Tam iş yapacağımız gün olacak şey mi bu?”

Mithat:

“Oğlum bugün kaç para kazanacaktın sen?”

“İşler iyi giderse iki bin lira bile kazanırdım.”

“Tamam ben sana dört bin lira veriyorum. 90 dakika sonra git, karpuzunu yine sat.”

Şaban bir düşündü:

“Parayı peşin alırım ama.”

Mithat, Şaban’ın sırtını sıvazladı:

“Veririz oğlum veriririz, hele sen bir giyin.” dedi.

Sonra da adamlarına döndü: “Hemen Şaban abinizi hazırlayın, o kadar!”

Şaban soyunma odasına giderken Kara Mithat da locaya dönüp koltuğuna keyifle kuruldu.

Başkan, hemen Kara Mithat’ın yanına sokuldu:

“Ne yaptınız abicim, halledebildiniz mi? Büyük para bağlandı maça biliyorsunuz.”

Mithat,

“Merak etme sen abicim. Her şey yolunda. Bülent’in yerine Şaban kaleye geçecek. Oradan bir transfer yap bakalım, bizim kripto cüzdana. Şaban’ın yevmiyesi falan yeni masraflar çıktı, o kadar!”

“Ne kadar?”

“500.000 liracık.”

Hakemin düdüğüyle maç başladı. Rakip takım çok hırslı görünüyordu. Maçın ilk dakikalarından itibaren peş peşe ataklar yaptılar. Top oradan oraya zıpladıkça Şaban’ın gözünün önüne karpuzları havada yakaladığı anlar geliyordu. Bu sırada kaleye çok sert bir şut geldi. Herkes gol diye havaya fırlarken Şaban, doksana sıçrayıp topu yakaladı. Gerekstattakilerin gerekse televizyondan maçı izleyenlerin ağzı açık kalmıştı. Spiker çıldırıyordu:

“Bülent, Bülent Bülent! İnanılmaz anlar sevgili seyirciler! Bülent mutlak bir golü önledi. İnanmıyorum. Müthiş bir kurtarış. Spor Fakültelerinde ders diye okutulacak bir kurtarış sayın seyirciler.”

Maçta dakikalar ilerliyor, rakip takım aradığı golü bir türlü bulamıyordu. Maç âdeta tek kaleye dönmüştü. Şaban’ın takımı kendi yarı sahasından çıkamıyordu bile. Maçın farklı bitmesi işten bile değildi ama Şaban kalesinde devleştikçe devleşiyordu. Tüm şutları bir şekilde kurtarıyordu. Maçın ilk yarısı 0-0 bitmişti. İlk yarı düdüğü çalar çalmaz Kara Mithat soluğu soyunma odasında aldı. Şaban’ı yakasından tutup arka tarafa çekti:

“Gol ye ulan gol ye!” dedi dişlerini sıkarak.

Şaban şaşkındı:

“Madem gol yiyecektim beni neden getirdin?”

“Ne diyorsam onu yap! Gol yemeden gelersen beynini dağıtırım, o kadar!”

“Ne kızılıyorsun yav! Yeriz tamam.” dedi Şaban.

“O kadar!”

Kara Mithat son sözünü söyledikten sonra soyunma odasını terk etti. Oyuncular ikinci yarı için sahaya çıkıyorlardı. Koridorda iki kişi gelip Şaban’ın koluna yapıştı.

“Mardinli Arif abimiz seni bekliyor.” diye fısıldadı bir tanesi.

Şaban ağzını bile açmadan kendini personel odasında buldu. Onu içeride siyah gözlüklü, kalın bıyıklı, takım elbiseli, boynundan dizlerine kadar sarkan kaşkolulu ve ellerinde siyah deri eldivenleriyle sert bakışlı bir adam karşıladı. Adamın ses tonu çok ürkütücüydü, tane tane konuştu:

“Kara Mithat’ın soyunma odasına girdiğini görünce seninle bir de biz konuşalım dedik ciğerim.”

Şaban, “Sen de kimsin yav?” deyince kollarını tutan adamlar bellerindeki silahları çıkarıp Şaban’ın kafasına dayadı:

Takım elbiseli:

“Bana bak ciğerim, ilk yarı performansını takdir ettim. İkinci yarı da gol yemeden devam edeceksin. Anlaşmadan dönecek olursan yediğin gol başına vücudunda bir delik açarım.”

Şaban, saf saf sordu:

“Ne anlaşması yav?”

“Ne demek ne anlaşması? Bu maça dünyanın parasını yatırdık. Maç 0-0 bitecek ciğerim.”

“Bitince ne olacak ki?”

Adamın sert bakışları yumuşar gibi oldu:

“Çok para kazanacağız. Tabii sen de payını alacaksın.”

Şaban’ın da yüzü güldü:

“Ne kadar alacağım? Kara Mithat, dört bin lira veriyor. Sen daha az olursa kabul etmem ona göre.”

“Demek Kara Mithat dört milyon teklif etti. Seninle beş milyona anlaşmışımızı kimseye söylemedin değil mi?”

Milyonları duyunca Şaban’ın akli iyice karıştı:

“Biz seninle beş milyona mı anlaştık? Beş bin lira olmasın? Yoksa eski parayla beş milyon mu? Lan o zaman kaç para ediyor? Beş sıfır, yok altı sıfır... Milyonda kaç sıfır vardı yav? Her neyse ben yevmiyemi alırım arkadaş. Bugün nereden baksan iki bin liradan olduk.”

“Bu maç 0-0 bitsin, beş milyonu cebinde bil. Ama yamuk yaparsan seni orta sahaya gömerim bilmiş ol.”

Şaban,

“Yav hâlâ milyon diyor! Şaka yapma bak.”

“Beni Kara Mithat’la karıştırma ciğerim. Ne diyorsak o.”

Maç başlamak üzereydi, kaleye doğru koşarken Şaban’ın kafası allak bullaktı. Gözünün önünde karpuzlar ve sıfırlar uçuyordu.

devam edecek-